

Arrest

nr. 114 564 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Soussou origine te zijn, afkomstig uit Conakry, meer bepaald uit de wijk Matoto. U verklaart een praktiserend moslim te zijn. U verklaart zes jaar naar school te zijn geweest en daarna gewerkt te hebben als kapster op de markt. Dit bleef u doen tot aan uw vertrek. U verklaart in 2000 een relatie te zijn begonnen met M. C. U bent echter nooit met hem getrouwd en jullie woonden ook niet samen. M.(...) zou dit niet gewild hebben omdat hij geen plezier had als jullie samen waren doordat u slecht besneden zou zijn. Uw familie bleef echter hopen dat hij uiteindelijk wel met u zou huwen, mede omdat jullie al twee kinderen samen hadden. Ook nadat u na vier of vijf jaar de relatie had beëindigd, bleven zij de hoop koesteren dat hij alsnog met u zou huwen. U was echter op zoek naar een andere man. Die vond u in de christen G. C., die u in 2008 ontmoette in

een discotheek. Toen uw vader vijf maanden na het begin van jullie relatie ontdekte dat u een andere man had en dat die bovendien christen was, begon hij u lastig te vallen en te bedreigen met de dood. Daarom besliste u bij G. en zijn familie in te trekken in de wijk Boulbinet te Conakry. U werd daar goed ontvangen. Meer dan een jaar voor uw vertrek uit Guinee werd G. echter ziek. Toen de klassieke geneeskunde niets scheen uit te halen besloten G.(...) en u om een traditionele geneeswijze te proberen. Na een maandenlange behandeling met deze geneesmiddelen overleed G. echter op 04 april 2012. De familie van G.(...) beschuldigde u ervan hem te hebben vermoord. U verklaart hard door hen geslagen te zijn geweest. U kon het huis ontvluchten en ging naar het ziekenhuis voor verzorging. Toen u dezelfde dag nog ontslagen werd uit het ziekenhuis ging u naar uw vriendin M. M. in de wijk Mafanco, Conakry. Daar verbleef u ongeveer twee maanden. Toen u op een dag op weg was naar de markt van Madina om er werk te zoeken ontmoette u J., een blanke man die u werk beloofde. U maakte 's avonds een afspraak met hem en ging naar zijn huis. Daar verplichtte hij u echter te werken als een prostituee en liet hij u niet meer vertrekken. U verklaart daar iets meer dan twee maanden te hebben verbleven toen J. besloot dat u moest vertrekken naar een plek waar u meer zou kunnen verdienen. Zo vertrok u op 11 september 2012 met het vliegtuig naar België, waar u op 12 september 2012 aankwam. U verklaart gedurende een maand opnieuw verplicht als prostituee voor hem te hebben gewerkt. Toen J.(...) zich op een dag kwaad had gemaakt besloot u te ontsnappen. U slaagde erin met behulp van een u onbekende man de trein naar Brussel te nemen, waar u op 15 oktober 2012 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land vreest dat u zal worden vermoord door zowel uw eigen familie, vanwege uw relatie met G., alsook door de familie van G. omdat zij u ervan beschuldigen deze laatste vermoord te hebben.

U slaagde er niet in uw **vrees voor uw eigen familie**, en meer bepaald uw vader, voldoende te staven. U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar Guinee zou worden bedreigd door uw vader omdat u een relatie had met G. (gehoorverslag CGVS p.29). Zo geeft u aan dat uw ouders tegen uw relatie waren omdat zij zijn geloof niet konden accepteren, maar ook omdat ze nog steeds hopen en verwachten dat u zou huwen met de vader uw kinderen, M. C. (gehoorverslag CGVS p.17). Zij wilden in de eerste plaats niet dat u met een andere man omging (gehoorverslag CGVS p.10). U verklaart dat uw familie al achter u zat omdat u de relatie met M. had beëindigd, vooraleer ze wisten dat u een nieuwe vriend had (gehoorverslag p.14). U verklaart te zijn lastig gevallen door uw vader nadat zij op de hoogte waren van jullie relatie. Dit hield volgens uw verklaring in dat hij u vroeg in de ochtend wakker maakte en sloeg en beledigde. Hij dreigde volgens uw verklaring ook met moord (gehoorverslag CGVS p.16). U slaagde er niet in uw ouders te overtuigen van uw relatie en besloot het huis te verlaten en in te trekken bij G. (gehoorverslag CGVS p.17). Gezien u verder geen problemen meer vermeldt met uw familie kan men ervan uitgaan dat zij zich tevreden hadden gesteld met het feit dat u de familie had verlaten, of toch op zijn minst dat zij niet actief naar u op zoek waren om u kwaad te berokkenen. Doorheen uw verklaringen blijkt expliciet dat u gedurende uw verblijf bij G. en bij uw tante **geen ernstige problemen met uw familie meer heeft gekend**. U kon niet overtuigen met betrekking tot uw daadwerkelijke vrees voor vervolging door uw familie. Het feit dat u niet bij hen terecht kon na de dood van G. en dat zij u niet wilden beschermen tegen de door u aangehaalde vrees voor de familie van G. (gehoorverslag CGVS p.30), wijst er enkel op dat zij hun handen van u afhouden vanwege uw keuze voor G.(...), maar **niet dat zij actief naar u op zoek zijn**, gezien zij wel degelijk de mogelijkheden hadden om in contact met u te treden. U verklaarde dat u, toen u al in België verbleef, via een vriendin vernomen heeft dat uw vader u blijft bedreigen (gehoorverslag CGVS p.20). Dit is echter bezwaarlijk een voldoende indicatie om de actuele vrees voor uw familie aan te tonen.

Wat betreft uw vrees voor uw eigen familie geeft u op geen enkel moment te kennen bescherming te hebben gezocht bij de autoriteiten, al erkent het Commissariaat-Generaal in dat geval dat het niet vanzelfsprekend is klacht in te dienen tegen uw eigen familie. Naast het feit dat u geen bescherming zocht bij de autoriteiten kan nog worden aangestipt dat u geen enkel initiatief ondernam om contact op te nemen met de familie om u eventueel met hen te verzoenen. U gaf daaromtrent enkel

aan dat niemand u daarbij wilde helpen omdat de familie van G.(...) had verspreid dat u hem had vermoord (gehoorverslag CGVS p.30, p.31). Het feit dat u **geruime tijd ongestoord bij G. kon verblijven** en het feit dat hij is overleden doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor uw familie en uw nood aan internationale bescherming.

Wat betreft uw **vrees voor wraakacties vanwege de familie van G.** kan er worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin aannemelijk kan maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen al op basis van dit motief ongegrond worden verklaard. U maakt het desgevallend niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaart door de familie van G. verantwoordelijk te zijn gesteld voor zijn dood (gehoorverslag CGVS p.28). Nadat de vader van G., volgens uw verklaring, had verklaard dat u vermoord moest worden en u ernstig in elkaar werd geslagen door zijn kinderen, werd u opgenomen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS p.29). U maakte daarna op geen enkele manier aanstalten om de familie van G. voor deze feiten aan te geven of om bescherming te vragen. U verklaart niet naar de politie te zijn gestapt omdat u bang was (gehoorverslag CGVS p.30-31), er is echter geen enkele reden om aan te nemen dat de politie u geen bescherming zou bieden. Toen u uit het ziekenhuis werd ontslagen ging u onmiddellijk naar uw vriendin in Mafanco en u verklaart daar ongeveer twee maanden te zijn gebleven (gehoorverslag CGVS p.22). U had dus ruimschoots de mogelijkheid om uw vrees te rapporteren. Bovendien beweert u niet te weten of de familie van G. al dan niet klacht tegen u neerlegde (gehoorverslag CGVS p.29). Indien u werkelijk zou vrezen dat deze familie u iets zou willen aandoen kan men redelijkerwijs verwachten dat men deze zaak wil opvolgen of probeert na te gaan hoe het standpunt van de familie evolueerde, eens de initiële woede om het verlies van hun zoon is bekoeld. Hieruit kan men concluderen dat u doorheen uw relaas het niet aannemelijk wist te maken dat u een gegronde vrees voor uw leven koestert vanwege de familie van G.

Uw vrees wordt tenslotte verder ondermijnd door het feit dat u **op geen enkel moment zelf de nood aan internationale bescherming heeft aangevoeld of het initiatief heeft genomen** om uw land te verlaten. U verklaart, na twee maanden bij uw vriendin te hebben verbleven en voldoende hersteld te zijn van uw blessures, naar de markt te zijn gegaan om er werk te zoeken. U wou beginnen iets te doen (gehoorverslag CGVS p.22). Een dergelijke houding, zich openlijk en zonder zorgen naar de markt begeven om te proberen er zich opnieuw van een inkomen te voorzien, strookt niet met uw vernoemde vrees voor uw leven vanwege deze twee families. Het toont aan dat u op dat moment niet de intentie had uw land vanwege die vrees te verlaten. Vervolgens verklaart u in contact te zijn gekomen met ene J., een blanke man die u werk beloofde maar u uiteindelijk in de prostitutie dwong. Hij was het die de beslissing nam om naar België te vertrekken om u in zijn netwerk in België in te zetten (gehoorverslag CGVS p.22-23). Dit alles zorgt ervoor dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de gegrondheid van uw vrees, gezien u op geen enkele manier uw vertrek uit het land zelf had voorzien.

Daarenboven maakte u het doorheen uw verklaringen **niet aannemelijk dat u zich niet probleemloos elders in Guinee kon vestigen**. Er is geen reden waarom u niet langer bij uw vriendin zou kunnen verblijven of waarom u zich niet zelfstandig zou kunnen vestigen. U bewees al eerder uw onafhankelijkheid door als alleenstaande moeder door het leven te gaan (gehoorverslag CGVS p. 10-11) en een relatie aan te gaan buiten de wil van uw familie, en die daarvoor zelfs te verlaten (gehoorverslag CGVS p. 16-17). Door opnieuw aan de slag te gaan als kapster kon u zich van een inkomen voorzien om uw leven opnieuw op te bouwen.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongegrondheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

*Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat verzoeksters ouders zeer praktiserende moslims zijn, vooral haar vader. Zij heeft zich afgescheurd van haar familie en is gevlucht naar een voor haar onbekende plaats. G. woonde in een christelijke wijk, waar moslims zich niet begaven. Zij vervolgt door te stellen dat: *“Een verzoening met haar familie is uitgesloten. De problemen met haar vader ontstonden vooreerst omdat de eerste partner van verzoekende partij, waarmee zij twee kinderen heeft, de verzoekende partij nooit ten huwelijk heeft gevraagd; dit tot grote teleurstelling van de vader. Verzoekende partij voelde zich gebruikt door haar eerste partner en beëindigde de relatie; ook dit stootte de vader van verzoekende partij tegen de borst.*

Verzoekende partij leerde daarop haar tweede partner, G.(...), kennen; een praktiserend christen.

Verzoekende partij is destijds gevlucht naar G.(...), aangezien haar vader bleef dreigen met de dood en haar voortdurend sloeg (Gehoorverslag CGVS, p. 14-17). Dit omwille van het religieverschil en het feit dat de vader van verzoekende partij zeer conservatief was. De vader van verzoekende partij dreigde zelfs haar met benzine te overgieten.

De vader van verzoekende partij is een zeer conservatieve moslim en ging reeds in het verleden vier maal naar Mekka. Een liefde met een christen kan dan ook geenszins getolereerd worden en wordt beschouwd als verraad van de moslimgemeenschap. Verzoekende partij is dus een schande voor haar familie. Een vergiffenis door haar vader is dus met andere woorden onmogelijk. Ook de doodsb bedreigingen die verzoekende partij ontving van haar vader zijn wel degelijk nog actueel aangezien een vriendin van verzoekende partij haar liet weten dat haar vader nog steeds doodsb bedreigingen uitspreekt jegens haar. Zij kan nooit terugkeren naar haar familie, aangezien zij haar verstoten hebben (Gehoorverslag CGVS p. 17-18). Ook in het verleden bleek dat, toen zij toenadering zocht bij haar familie, zij enkel het voorwerp was van vernedering en inhumane behandelingen in haar familie. Dit blijkt ook uit het asielrelaas van verzoekende partij dat de familie van G.(...)

haar effectief volgde om haar fysiek te blesseren (Cf. Gehoorverslag CGVS, p. 20-21) en dat zij haar tot op vandaag nog doodwensen. Ook haar eigen familie wenst haar thans nog dood.

Verzoekende partij zou volgens verwerende partij nooit aanstalten gemaakt hebben om zelf internationale hulp in te roepen. Zij zou 'gewoon' naar de markt gaan om werk te zoeken.

De vriendin bij wie verzoekende partij verbleef, wou dat verzoekende partij een steentje bijdroeg om haar kost en inwonen te financieren. Verzoekende partij had dus geen andere keuze, anders diende zij op straat te leven. Bovendien is de markt waar verzoekende partij op zoek was naar werk te Madina. Dit is een totaal ander kwartier dan deze van Matoto (haar familie) of Boulinet (familie van G.). Het is dus niet zo dat verzoekende partij zich niet bewust was van de mogelijke gevaren, het is dan ook met reden dat verzoekende partij naar de markt van Madina ging. Verder mag niet vergeten worden dat verzoekende partij zich onder dwang prostitueerde, en nergens anders naartoe kon, aangezien zij opgesloten zat bij J. en nergens anders welkom was. Verzoekende partij had ook geen andere keuze dan J. te volgen. Vanaf het moment zij in België was, zag zij het moment om te vluchten. Verzoekende partij had inderdaad nooit in eerste instantie gedacht asiel aan te vragen, haar eerste prioriteit was uit de prostitutie te geraken en zich van haar familie en die van G. te verwijderen."

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet overtuigt wat verzoeksters vrees ten aanzien van haar eigen familie betreft en handhaaft het motief uit de bestreden beslissing en de Raad is eveneens van oordeel dat verzoeksters verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij een actuele vrees ten aanzien van haar familie heeft.

Wat de vrees ten aanzien van de familie van G. betreft, stelt de Raad vast, na lezing van het gehoorverslag, dat de familie van G. al maanden op de hoogte was van de toediening van de traditionele medicijnen en zij er niets over hebben gezegd tegen G. of verzoekster (gehoorverslag p. 29). Verzoekster zou geen problemen gekend hebben met de familie van G. voor zijn dood (gehoorverslag p. 32). De Raad acht het niet aannemelijk dat haar hele schoonfamilie zonder enige aanwijzing verzoekster aanwijst als moordenaar van G., gelet op het bovenstaande en het feit dat G. sinds zeer lange tijd ziek was en klassieke geneeskunde geen soelaas kon bieden.

Bovendien meent de Raad dat de verklaringen van verzoekster omtrent deze specifieke vrees, niet doorleefd overkomen. Zo verklaarde verzoekster onder meer dat iedereen die zij kende in Guinee, vertelde dat zij degene was die G. vermoordde (gehoorverslag p. 30). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat bepaalde kennissen van verzoekster eerder begrip zouden tonen voor haar dan haar in de bovenvermelde omstandigheden dat haar echtgenoot reeds langdurig ernstig ziek was.

Tot slot meent de Raad dat ook de verklaringen betreffende J. en de manier waarop verzoekster deze man ontmoette onaannemelijk zijn. Zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft, getuigt de houding die verzoekster aan de dag legde na haar vlucht uit het huis van G. niet van een waarachtige vrees voor vervolging, zowel vanwege de familie van G. als vanwege haar eigen familie. Indien zij immers werkelijk actief gezocht werd door beide families, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich niet na haar herstel elke dag begeven zou hebben naar de markt om werk te zoeken. Wat J. betreft en de gedwongen prostitutie die hij verzoekster opdrong, is de Raad van oordeel dat verzoekster niet overtuigt en geen aannemelijke verklaring geeft waarom zij zo lang bij J. zou gebleven zijn in Guinee. Zij kon immers, zoals de bestreden beslissing ook aanstipt, terecht bij haar vriendin M. zoals zij al eerder had gedaan.

De argumentatie van de verzoekende partij ontkent de motieven van de bestreden beslissing en herhaalt haar eigen asielmotieven. Tevens werpt zij enkele beweringen op en beperkt ze zich tot à-posteriori verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. Ook de losse beweringen staft de verzoekende partij niet en à-posteriori verklaringen kan zij niet dienstig aanvoeren. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84*). De prejudiciële vraag die volgens de verzoekende partij gesteld dient te worden aan het Hof van Justitie, is naar de mening van de Raad niet noodzakelijk. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat deze vraag nodig is voor de beslechting van het geding. Zij zet op geen enkele wijze *in concreto* uiteen waarom er een prejudiciële vraag gesteld dient te worden, maar blijft steken in de bewering dat het gehanteerde begrip "*intern gewapend conflict*" door de commissaris-generaal te beperkt werd geïnterpreteerd. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal nooit gewag maakte van een problematische veiligheidssituatie in Guinee/Conakry. De schending van het artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De verzoekende partij uit verder kritiek op de landeninformatie uit het administratief dossier: "*Bovendien is het SRB opgesteld door een auteur en is het rapport hoofdzakelijk gebaseerd op online media.*"

Eerstens verwijst de verzoekende partij naar het document: SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", waarin men o.a. kan lezen dat verschillende organisaties zich zorgen maken over de huidige veiligheidstoestand in Guinee en waar de verwerende partij zich zelf op beroept."

De verzoekende partij verwijst naar de gebeurtenissen in Guinee in februari 2013 door middel van volgende internetartikel (stuk 3): "*Les images de victimes et la liste partielle des personnes tuées au cours de la vague de violences depuis le 27 février 2013*", <http://ufdaonline.ora/actualite5-de-lufda/1442-les-images-de-victimes-et-la-liste>.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een niet-geanalyseerd artikel neerlegt, dat vooral bestaat uit foto's van personen die verwondingen hebben opgelopen ten gevolge van deelname aan betogingen in Conakry.

Hoewel de informatiebundel (SRB: Guinee: "*Situatie op het gebied van veiligheid*", april 2013) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar niet akkoord te gaan met de in het rapport vermelde conclusies, maar slaagt er met een loutere verwijzing naar een minder recent document niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de

persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.
Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.
Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS